

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **F. H.**, zastoupený Mgr. Alicjí Kellerberg Klimeš, LL.M., advokátkou se sídlem Horní 2a, Havířov - Město, adresa pro doručování: U Stromovky 9/1481, Havířov – Město, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2008, č. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2009, č.j. 19 Cad 210/2008 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky Mgr. Alicje Kellerberg Klimeš, LL.M. **se určuje** částkou 1904 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované. Rozhodnutím žalované ze dne 3. 11. 2008, č. X byla zamítnuta žádost žalobce o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 44 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) s odůvodněním, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále „OSSZ“) v Karviné ze dne 3. 9. 2008 není částečně invalidní, neboť z důvodu

dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla žalobci jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 30 %.

Krajský soud při posouzení věci vycházel z následujícího skutkového stavu:

Na základě žádosti žalobce o plný invalidní důchod ze dne 6. 10. 2006 byl jeho zdravotní stav posouzen posudkovým lékařem OSSZ v Karviné, který ve svém posudku ze dne 3. 9. 2008 učinil závěr, že procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobce odpovídá 30 % pro postižení uvedené v kapitole XV oddílu A položce 1 písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb.

Krajský soud provedl důkaz posudkem zdravotního stavu žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí vypracovaným dne 15. 4. 2009 posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě zřízenou podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon č. 582/1991 Sb.“). Podle posudkové komise se u žalobce jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s dominantními kloubními potížemi, RTG prokázanou artrózou kolenních kloubů I. až II. stupně, vpravo artroskopicky s postižením chrupavky III. st. bez omezení hybnosti, se zlepšením potíží po artroskopii a následné aplikaci chondroprotektiv. Dále šlo podle RTG o lehké artrózy v oblasti ramen, loktů a zápěstí bez omezení hybnosti. Na dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu se podílel i bolestivý syndrom páteře bez kořenové symptomatologie. Dle kontrolního TRN vyšetření byla u žalobce přítomná lehká kombinovaná porucha ventilace, na které se podílí i dosti výrazná obezita. K datu rozhodnutí nebyl žalobce schopen trvale těžké fyzické práce. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu shledala posudková komise v polyartróze s nejvýznamnějším postižením v oblasti pravého kolene, kde šlo hlavně o postižení chrupavky vnitřního konsulu stehenní kosti, dle RTG artrózy I. a II. st. bez omezení hybnosti, stejně tak šlo o počínající artrózy v oblasti ramenních, loketních kloubů a zápěstí, ale bez omezení hybnosti. Toto rozhodující zdravotní postižení je uvedeno v příloze č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. v kapitole XV, odd. A, pol. 1, písm. b). V rámci uvedeného rozmezí 20-35 % PK MPSV v Ostravě zhodnotila zdravotní stav žalobce poklesem 25 % schopnosti soustavné výdělečné činnosti. U účastníka řízení nešlo o zdravotní potíže uvedené pod písm. c) a d) jmenované položky.

Vzhledem k námitkám žalobce proti tomuto posudku nechal krajský soud provést srovnávací posudek posudkové komise MPSV v Brně. Podle posudkové komise se u žalobce jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav způsobený vícečetným zdravotním postižením s rozhodujícím podílem artrotického postižení páteře a nosných kloubů s RTG prokázanou artrózou kolenních kloubů I. až II. stupně, vpravo se stavem po artroskop. ošetření chrupavky v III/06, kde byla popisována chondropatie III. – IV. st., s omezením hybnosti lehkého stupně, nepřesahující omezení o více než ¼ fyziologických exkurzí. Dle RTG vyšetření byly u žalobce přítomny dále známky artrotických změn lehkého stupně v oblasti ramen, loktů a zápěstí bez podstatného omezení hybnosti. Dále se na nepříznivém zdravotním stavu podílí i chronický vertebrogenní algický syndrom s maximem obtíží z oblasti Th a LS páteře, bez kořenové symptomatologie, ověřeno i EMG vyšetřením DKK, bez známek pro polyneuropatii či pro kořenovou lézi L5-S1

oboustranně, bez sfinkterových potíží, bez známek svalové hypotrofie s poruchou statodynamiky páteře s negativním vlivem nadváhy s BMI 35,75 kg/m^2. Další onemocnění vyjmenovaná v diagnostickém souhrnu léčená a kontrolovaná v odborných ambulancích (průduškové astma s lehkou kombinovanou ventilační poruchou, chron. gastritida, chron. prostatouretritida) nemají podstatný vliv na míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Posudková komise stanovila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti dle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. kapitoly XV, oddíl A, položka 1 písm. b) na 20 %. Tuto míru procentního hodnocení posudková komise stanovila se zřetelem k závažnosti dalších zdravotních postižení a dále s ohledem na dosaženou kvalifikaci (vyučený mechanizátor) a dříve vykonávané výdělečné činnosti. Pro zvolení jiného rozhodujícího zdravotního postižení nenalezla posudková komise v odborných nálezech ani po prošetření před komisí objektivní podklady. Posuzovaný není schopen prací fyzicky nadměrně náročných spojených s nadměrným zatěžováním pohybového aparátu nošením a zvedáním břemen, trvalým stáním a chůzí zvláště po nerovném terénu, prací v nevhodných klimatických podmínkách, v riziku podchlazení. Je schopen prací lehčího charakteru za dodržení výše uvedených omezení s využitím získané kvalifikace vyučený mechanizátor, který pracoval v dělnických profesích a od roku 1993 ve skladovém hospodářství, ve službách, obchodní činnosti apod. Je schopen zaučení případně rekvalifikace.

Krajský soud poukázal zejména na znění ust. § 39, § 43 a § 44 zákona č. 155/1995 Sb. a uvedl, že v soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů Ministerstvo práce a sociálních věcí svými posudkovými komisemi (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Posudková komise MPSV v Ostravě takové posouzení učinila dne 15. 4. 2009 ve složení stanoveném vyhláškou č. 182/1991 Sb. za přítomnosti žalobce. Posudková komise MPSV v Brně vypracovala srovnávací posudek dne 16. 7. 2009, taktéž za přítomnosti žalobce. Tento důkaz považoval krajský soud za stěžejní a dále uvedl, že nezpochybnil závěry odborných posudků pro jejich přesvědčivost a úplnost, a proto také neprováděl další dokazování. Podle krajského soudu tak zjištěný pokles soustavné výdělečné činnosti žalobce byl nižší než 33 % a nebylo u něj zjištěno ani zdravotní postižení, jež by žalobci značně ztěžovalo obecné životní podmínky a tudíž nesplňoval podmínky nároku na částečný invalidní důchod. Protože žalobce nesplňoval podmínky ust. § 39 zákona č. 155/1995 Sb., krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) zamítl.

Kasační stížnost podal stěžovatel z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále s. ř. s.).

Stěžovatel uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za nepřezkoumatelný, neboť je nedostatečně odůvodněný. Za nesprávné a neodůvodněné považuje stěžovatel závěry krajského soudu týkající se jeho poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, neboť jsou opřeny pouze o posudky posudkových komisí MPSV v Ostravě a v Brně. Krajský soud se nevypořádal s rozpory mezi hodnocením poklesu soustavné výdělečné schopnosti stěžovatele provedeným posudkovým lékařem OSSZ v Karviné a posudkovými komisemi MPSV.

Nebyl rovněž odstraněn rozpor mezi závěry posudkových komisí a zprávami ošetřujících lékařů (např. MUDr. J.), které naznačují, že zdravotní postižení stěžovatele by mělo být zařazeno do kapitoly XV., odd. A, pol. 1, písm. c) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., kde míra poklesu soustavné výdělečné činnosti se pohybuje od 40 – 50 %.

Při odstraňování pochybností o skutečném poklesu pracovní schopnosti stěžovatele a při odstraňování rozporů mezi závěry dvou posudkových komisí se měl krajský soud řídit názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 31. 10. 2006, č. j. 4 Ads 95/2005 - 60.

Vzhledem k řadě dalších potíží stěžovatele zahrnujících CHOPN I.-II., průduškové astma, chronickou gastritidu, axiální hiátovou hernii, chronickou prostatourertritidu a zevní hemeroidy by se posudkové komise měly zabývat možností korekce procentního hodnocení a zvýšit je o přípustných 10 %.

Závěrem stěžovatel uvedl, že pracovní rekomandace mu prakticky znemožňuje výkon povolání dělníka. Dělnická práce, zejména ta určena mužům, vyžaduje zvedání břemen, namáhání páteře, změny poloh končetin apod. Stěžovatel není schopen nalézt práci, která by dané omezení nevyžadovala.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaná ztotožnila se závěry krajského soudu.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se přednostně zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu jeho nedostatečného odůvodnění.

Na tomto místě je třeba nejprve zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i v důsledku jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí pak bývá zpravidla založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Takovými vadami mohou být mimo jiné případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.

V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žádná ze shora specifikovaných skutečností, způsobujících nepřezkoumatelnost rozsudku, nenastala,

neboť z argumentace rozsudku krajského soudu je zcela zřejmé, proč nepřisvědčil námitkám stěžovatele, z jakých právních úvah vycházel a proč se ztotožnil s právním názorem žalované. Rozsudek je dostatečně srozumitelný a určitý a krajský soud v něm jasně uvedl úvahy, pro které považoval žalobu za nedůvodnou. Nejvyšší správní soud proto neshledal obecné námitky označující rozsudek soudu za nepřezkoumatelný důvodnými.

Jak již v odůvodnění svého rozsudku uvedl krajský soud, je rozhodnutí o nároku ve věcech důchodového zabezpečení závislé především na odborném posouzení zdravotního stavu občana, a to ve správním řízení lékařem příslušné okresní správy sociálního zabezpečení, v přezkumném řízení soudním pak posudkovou komisí. Soudní řízení je specifické v tom, že je v něm prováděn zákonem předvídaný důkaz, jímž je ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Rozhodnutí o nároku na takovou dávku je totiž závislé na odborném lékařském posouzení. Uvedená komise je přitom oprávněna nejen k celkovému posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti pojištěnce, ale také i k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě (částečné invaliditě), jejím vzniku, dalším trvání či zániku, třebaže v oblasti rozhodování o těchto nárocích jsou pojmy invalidity či částečné invalidity především pojmy právními. Nevzbuzuje-li posudek uvedené komise z hlediska jeho přesvědčivosti a úplnosti žádnou pochybnost a nejsou-li v řízení zjišťovány ani jiné skutečnosti, jimiž by správnost posudku byla zpochybňována, je zpravidla v řízení důkazem stěžejním.

Krajský soud si v řízení o žalobě opatřil posudek vypracovaný posudkovou komisí MPSV v Ostravě. S ohledem na námitky stěžovatele vůči závěrům tohoto posudku byl vyžádán posudek vypracovaný posudkovou komisí MPSV v Brně. Prvně uvedená posudková komise za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu považuje polyartrózu s nejvýznamnějším postižením v oblasti pravého kolene, druhá uvedená posudková komise pak uvedla, že u stěžovatele se jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav způsobený vícečetným zdravotním postižením s rozhodujícím podílem artrotického postižení páteře a nosných kloubů s RTG prokázanou artrózou kolenních kloubů I. až II. stupně.

V daném případě posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně obsahuje všechny předepsané náležitosti, tj. diagnostický souhrn, funkční hodnocení jednotlivých zdravotních postižení, stanovení hlavní příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, podřazení příslušné položce vyhlášky č. 284/1995 Sb., stanovení konečné míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti i obecnou pracovní rekomandaci.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu se posudková komise dostačujícím způsobem vypořádala s charakterem onemocnění stěžovatele spočívajícím ve vícečetném zdravotním postižením s rozhodujícím podílem artrotického postižení páteře a nosných kloubů a zohlednila i všechny jeho další zdravotní potíže. Tedy i ty, jenž přednesl v kasační stížnosti a které byly uvedeny v diagnostickém souhrnu (CHOPN I.-II., průduškové astma, chronická gastritida, axiální hiátová hernie, chronická

prostatourertritida, zevní hemeroidy) a jenž podle hodnocení posudkové komise nemají podstatný vliv na míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti.

Namítá-li stěžovatel, že nebylo přihlédnuto k jeho vyjádřením o špatném zdravotním stavu, pak krajskému soudu nelze vytýkat, že bez příslušných medicínských znalostí nepolemizoval s – i podle názoru Nejvyššího správního soudu – úplným a přesvědčivým závěrem posudku uvedené posudkové komise, že bylo spolehlivě prokázáno, že stěžovatel k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované podmínky částečné invalidity ve smyslu § 39 zákona č. 155/1995 Sb. nesplňoval. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle kap. XV, oddílu A, pol. 1 písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. (procentní rozpětí 20-35%) – na 20%.

Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za nutné zdůraznit, že k posouzení podřaditelnosti zdravotního postižení stěžovatele pod korespondující ustanovení vyhlášky není oprávněn ani krajský soud, ani Nejvyšší správní soud, ale pouze orgány posudkové služby MPSV, případně znalec. Je tomu tak proto, že taková úvaha je součástí odborného posudkového hodnocení zdravotního stavu žadatele o invalidní důchod, o němž si soud nemůže učinit vlastní úsudek, neboť k tomu nedisponuje potřebnými medicínskými znalostmi. Může však posoudit, zda se posudková komise vypořádala se všemi okolnostmi pro správné zařazení stěžovatelova zdravotního postižení pod příslušnou položku vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, či nikoliv a následně též zda v logické návaznosti na to odpovídajícím způsobem odůvodnila svůj závěr o poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce.

Je pravdou, že posudek OSSZ v Karviné a posudky posudkových komisí sice nejsou úplně shodné ve vyjádření míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, avšak nejsou vůči sobě v zásadním rozporu a ani nejsou v rozporu s předloženými lékařskými zprávami. Nejvyšší správní soud shledal, že závěry lékaře OSSZ a především PK MPSV v Brně vycházely při posuzování zdravotního stavu z obsáhlé zdravotnické dokumentace, včetně té, které se stěžovatel dovolával v kasační stížnosti - ortopedické zprávy MUDr. J. Závěry všech tří posudků se neliší ani v klasifikaci rozhodujícího zdravotního postižení podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. ani ve stupni invalidity.

Okolnost, že se PK MPSV v Ostravě a v Brně neshodly s lékařem OSSZ v míře procentního vyjádření, ačkoliv v rámci jedné položky a téhož písmene hodnotily totožně zdravotní postižení stěžovatele, přičemž PK MPSV v Brně dospěla k závěru, že nepříznivý zdravotní stav stěžovatele je způsoben vícečetným zdravotním postižením s rozhodujícím podílem artrotického postižení páteře a nosných kloubů, nemůže podle názoru Nejvyššího správního soudu ve svých důsledcích znamenat nepřesvědčivost posouzení zdravotního stavu. Všechny posudky přitom shodně hodnotily tíži funkčních poruch stěžovatele v míře, která nezakládá ani částečnou invaliditu, neboť jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nepoklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o více než 33 %, přičemž netrpěl zdravotním postižením taxativně uvedeným v příloze č. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., pro který by byl schopen soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel nebyl k datu vydání napadeného rozhodnutí částečně invalidní. Posudkové orgány, tedy jak lékař OSSZ, tak PK MPSV v Ostravě a v Brně hodnotily

pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele mezi 20 % a 30 %. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti tedy nedosáhl 33 % odpovídajících částečné invaliditě ani nebyl takové míry, že by stěžovatel byl schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek.

Stěžovatelem podávaný odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2006, č. j. 4 Ads 95/2005 - 60 na projednávanou věc nedopadá, jelikož v řízení před krajským soudem nevyvstaly pochybnosti o úplnosti a správnosti posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, krajský soud z něho správně vyšel a nebylo tak nutno odstraňovat pochybnosti mezi více posudky posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí.

Jinými slovy krajský soud učinil své povinnosti zjistit skutkový stav zadost, když k námitkám stěžovatele nechal pro potřeby doplnění dokazování vyhotovit „srovnávací“ posudek PK MPSV, pracoviště v Brně. Jelikož tento posudek byl v kontextu s ostatními lékařskými zprávami z období vydání napadeného rozhodnutí žalované v souladu, vyhodnotil jej po právu krajský soud jako důkaz stěžejní, který nevyžadoval další doplnění důkazního materiálu.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že pracovní rekomandace je obsažena v posudku lékaře OSSZ v Karviné a posléze v posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě a v Brně především za účelem stanovení obecných indikací a kontraindikací pro výkon povolání zdravotně postiženého pojištěnce. Důvodem pro přiznání dávky důchodového pojištění tak není skutečnost, že občan nemůže doporučené vhodné zaměstnání nastoupit pro nedostatek takových míst nebo proto, že zaměstnavatel pro přijetí do pracovního poměru vyžaduje bezvadný zdravotní stav. Otázka vhodného pracovního zařazení a vhodných pracovních podmínek při částečné invaliditě je úkolem úřadu práce, nikoliv otázkou změny hodnocení či stanovení procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Subjektivní pocity stěžovatele o jeho pracovní neschopnosti a jeho zdravotních potížích, nejsou-li podloženy objektivně zjištěným zdravotním stavem, nemohou být kritériem pro přiznání dávky důchodového pojištění.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadami podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byla v řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Ostravě ustanovena advokátka. V takovém případě s ohledem na § 35 odst. 8 a § 120 s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátky podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) částkou 1000 Kč za dva úkony právní

služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 27. 10. 2009). Soud dále přiznal 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková odměna tedy činí 1600 Kč. Protože advokátka Nejvyššímu správnímu soudu doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále „DPH“), podle § 35 odst. 8 s. ř. s. se zvyšuje odměna o částku odpovídající DPH, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že řízení bylo zahájeno v roce 2009, je třeba s ohledem na skutečnost, že od 1. 1. 2010 došlo ke zvýšení základní sazby daně z přidané hodnoty, vyřešit otázku, jaká sazba se na úkony advokátky vztahuje. Protože oba byly provedeny v roce 2009, vztahuje se na ně ještě 19 % sazba daně. Poskytnutí služby bylo ve smyslu § 21 odst. 5 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb. uskutečněno dnem, kdy byly každý z uvedených úkonů dokonán. V řízení podle s. ř. s., v němž se odměna advokáta počítá na základě jednotlivých advokátem provedených úkonů právní služby, u nichž lze víceméně jednoznačně určit, kdy k jejich provedení došlo (tj. kdy započalo jejich provádění a především kdy skončilo), určí se sazba daně v závislosti na tom, kdy byl úkon dokončen. Advokátka je tedy povinna odvést částku 304 Kč, nikoli 320 Kč, kterou si účtovala. Zástupkyni stěžovatele se proto přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 1904 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu